

med til at udarbejde Planerne. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, om det ikke muligvis kunde være en Fejl. Jeg tror, det heldigste vilde være, om Fiskeriforeningen f. Eks. sagde: Vi ønsker en Havn ved Hirtshals, og vi ønsker, den skal kunne rumme saa og saa mange Kuttere og saa og saa mange Baade, vi ønsker en Havn i Thisted Amt, og den skal kunne rumme saa og saa mange Kuttere og saa og saa mange Baade, vil Ministeriet nedsette en Kommission til at tage denne Sag under Overvejelse, saa vi kan faa Klarhed over, hvad en saadan Havn vil koste? Det, tror jeg, vilde være den rigtigste Vej at gaa. Først at bestemme Summen og dernæst Havnens Beliggenhed og Størrelse synes jeg er lidt bagvendt. Maaske jeg ser fejl, men jeg vilde lige godt nævne det her: Var det ikke rigtigere at afgøre, hvor stor en Havn der skal til, og saa undersøge, hvad den vil koste? Det bliver dog Lovgivningsmagten, der kommer til at tage den sidste Bestemmelse om, hvorvidt Havnen skal bygges eller ej, og om, hvor den skal ligge. Maaske har jeg set fejl, men jeg har villet nævne dette.

Jeg vil slutte med at udtale Ønsket om, at vi, hvordan det end gaar med Lovforslaget, maa faa en lille Havn i Thyborøn Kanal og faa Uddybningsforholdene der ordnet, da store Dele af Befolkningen omkring Limfjorden vilde sætte umaadelig stor Pris derpaa.

Kierkegaard: Det Lovforslag, for hvilket jeg har den Ære at være Ordfører, er nationaløkonomisk set af den allerstørste Betydning for vort Land og vort Folk, og derfor synes jeg, at enhver smaatskaaren Betragtningssmaade saavel som enhver Overdrivelse bør være udelukket fra Forhandlingen om denne Sag. Roligt og nøgternt maa Kendsgerningerne have Lov til at tale deres tydelige Sprog, saa at Rigsdagens Medlemmer deraf kan skønne, om denne Sag er de Ofre værd, som det foreliggende Lovforslag kræver. Som Ordfører vil jeg beflicte mig paa at følge denne Rettesnor — om hvorvidt det lykkes mig, kan det høje Ting senere dømme.

I vort lille Land — som for Resten overalt — bliver Kampen for Tilværelsen Aar for Aar sværere. Der bliver flere og flere Munde, som skal mættes, og Samfundets Pligt maa det være om ikke at lægge Brødet paa hver Mands Bord, saa dog at gøre Betingelserne for Brødets Erhvervelse saa blide som overhovedet muligt.

Vi har her til Lands ikke saa mange Erhverv, om hvilke det kan siges, at de tilfører Samfundet nye Værdier. Kun Arbejde til Forædling af Raastofferne, kun vort Landbrug og Fiskeri kan siges i næyneværdig Grad at bidrage dertil, og nye Værdier maa skaffes og tilføres Samfundet, om det økonomisk skal kunne bestaa. Her skal jeg selvfølgelig ikke omtale andet, end hvad der berører Fiskeriet. Havet med sine store Rigdomme af Fisk er næsten som et dækket Bord at gaa til, der kræves intet Arbejde af Mennesker og ingen Udgifter i Sædetiden — det Arbejde besørger Naturen selv —, der kræves af Menneskene kun Arbejde i Høsttiden, og denne Høsttid varer hele Aaret igennem, og hvert — jeg kunde fristes til at sige — Havneg, som i Form af Rødspætte, Torsk eller Kuller bringes i Land, er i sig selv en nyskabt Værdi. Jeg spørger: Vilde det ikke være klogt, samfundsmæssigt betragtet, at benytte denne Høstmark i saa udstrakt Grad som muligt? Jeg ved, at Svaret nødvendigvis maa blive et fuldtoneende Ja, og alle Fiskerierhvervets Venner har derfor Grund til at glædes over det Opsving, som Fiskeriet har taget i de sidste 20 Aar.

Et Par statistiske Oplysninger vil her være paa sin Plads. Jeg skal kun nævne faa og afrundede Tal. Jeg tager Fiskeriberetningerne for 1892, 1902 og 1912. Af disse Beretninger fremgaar det, at Udbyttet i 1892 var $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., i 1902 10 Mill. Kr. og i 1912 $16\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa i Løbet af 20 Aar er det steget til det tredobbelte. Der er intet andet Erhverv her til Lands, som har formaaet at holde Trit med en saadan Udvikling, men vore Fiskere har ogsaa lagt Energi og Arbejde ned i denne Sag, hvor det, kan man gerne sige, gælder om at erobre Havet. Fra et Antal af 7,000 Fartøjer, der repræsenterede en Værdi af 4 Mill. Kr., er den danske Fiskerflaade i de 20 Aar vokset til 14,000 Fartøjer, repræsenterende en Værdi af 11 Mill. Kr. eller næsten det tredobbelte. Samtidig er Redskabernes Tal og Værdi blevet tredoblet, saa det Kapitalindsud, der er gjort i det nævnte Tidsrum, andrager med et rundt Tal $11\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg siger takket være Statens Støtte hertil, men ogsaa takket være Fiskernes Ihærdighed og seje Villie er det lykkedes os at naa saa langt.

Vi kan imidlertid ikke nu lægge Hænderne i Skødet og mene, at nu er vi færdige, det gælder frem for alt om at skabe nyt Virkefelt for vort søgaaende Fiskeri,